

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Simonou Pittermannovou ve věci

žalobce: **Ing. Lee Louda**
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka: Správa pohledávek OKD, a.s.
IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná, Doly
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

proti
žalovaným:

1. **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, IČO 72080043
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava
2. **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, IČO 72080043
sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1
3. **Specializovaný finanční úřad**, IČO 72080043
sídlem Kpt. Jaroše 1000/7, 170 00 Praha 7

o odpůřčí žalobě

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

I. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 264 678 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 2. č. ú. 000713- 0077628031/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 2. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 264 678 Kč, **se zamítá.**

II. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 6 030 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 2. č. ú. 000713- 0077628031/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 2. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 6 030 Kč, **se zamítá.**

III. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 14 703 820 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 14 703 820 Kč, **se zamítá.**

IV. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 564 879 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 564 879 Kč, **se zamítá.**

V. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 300 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 300 Kč, **se zamítá.**

VI. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 6 703 726 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 6 703 726 Kč, **se zamítá.**

VII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 704 840 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 5647022/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 704 840 Kč, **se zamítá.**

VIII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 433 323 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly,

Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 433 323 Kč, **se zamítá.**

IX. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 552 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720- 0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 552 Kč, **se zamítá.**

X. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 751 707 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 3. č. ú. 000713- 0077620021/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 3. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 751 707 Kč, **se zamítá.**

XI. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 025 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 3. č. ú. 007720- 0077620021/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 3. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 025 Kč, **se zamítá.**

XII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 8 135 450 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8 135 450 Kč, **se zamítá.**

XIII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 095 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 095 Kč, **se zamítá.**

XIV. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 534 053 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 534 053 Kč, **se zamítá.**

XV. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 740 436 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči

věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 740 436 Kč, **se zamítá.**

XVI. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 455 828 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 455 828 Kč, **se zamítá.**

XVII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 293 240 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 293 240 Kč, **se zamítá.**

XVIII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 035 087 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 035 087 Kč, **se zamítá.**

XIX. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 5. 5. 2017 se žalobce domáhal, aby soud určil, že poskytnutí peněžitých plnění dne 24. 5. 2016 a 26. 5. 2016 v celkové výši 46 331 069 Kč z bankovních účtů dlužníka OKD, a.s. (dále jen „dlužník“) na účet žalovaného 1. je vůči věřitelům dlužníka neúčinné. Žalobce se také domáhal, aby byla žalovanému 1. uložena povinnost zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku v celkové výši 46 331 069 Kč.
2. Žalobce tvrdil, že dlužník po zahájení insolvenčního řízení zaplatil žalovanému 1. zálohy na daň z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016 v rozporu s ust. § 111 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon - dále jen „insolvenční zákon“). Od počátku bylo patrné, jaká bude výše daně, proto mohl dlužník zaúčtovat a zúčtovat k těmto dnům, což v případě mzdy za měsíc duben 2016 je den 4. 5. 2016. Zálohy byly zúčtovány před rozhodnutím o úpadku dlužníka, proto se nejedná o pohledávky za majetkovou podstatou. Zaplacené finanční prostředky dlužníka byly v majetkové podstatě a dlužník s nimi mohl nakládat. Ze zákona nevyplývá, že by tyto peněžní prostředky nebyly majetkem dlužníka nebo že by je dlužník měl vést mimo své ostatní peněžní prostředky. Samotné peněžní prostředky dlužníka určené na mzdy jsou až do okamžiku jejich připsání na účet zaměstnance majetkem

zaměstnavatele. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 35 Odo 801/2002, 21 Cdo 1219/2006, 29 Odo 1005/2003. Pokud by dlužník zálohy na daň neuhradil, nedopustil by se trestného činu dle ust. § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), neboť by nejednal protiprávně, ale v souladu s ust. § 111 insolvenčního zákona. V daném případě se rovněž nejedná o žádnou z výjimek zakotvených v ust. § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. Žalobce ve svém vyjádření dále odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 102 VSPH 853/2016 a sp.zn. 104 VSPH 791/2016, která se zabývala totožnou věcí a kde soud dospěl k závěru, že právní úkony jsou neúčinné dle ust. § 111 insolvenčního zákona. Žalovaný 1. je ve sporu pasivně legitimován, když se jedná o správce daně jako orgán veřejné moci a peněžní prostředky se staly součástí veřejného rozpočtu.

3. Žalovaný 1. postavil svou obranu na tvrzení, že předmětné platby představovaly pohledávky za majetkovou podstatou, neboť ke vzniku daňové povinnosti dlužníka srazit a odvést zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „DPFOZČ“) došlo až po prohlášení úpadku dlužníka. Dlužník tak uhradil pohledávky za majetkovou podstatou v souladu s insolvenčním zákonem. Pokud by soud dospěl k závěru, že se nejednalo o pohledávky za majetkovou podstatou, uhradil dlužník tyto pohledávky v souladu s ust. § 111 odst. 2 věta první insolvenčního zákona, neboť se jednalo o povinnost uhradit DPFOZČ stanovenou zvláštním zákonem. Žalovaný 1. také namítal, že není ve vztahu k platbám specifikovaným v petitu žaloby I., II., X. a XI. pasivně legitimován, když tyto peněžní prostředky poukázal dlužník na účet Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (I.,II.) a Specializovaný finanční úřad (X.,XI.). V případě plateb specifikovaných v petitu žaloby výroku III. a IV. neunáší žalobce břemeno důkazní, neboť nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval, kdy došlo ke vzniku příslušné daňové povinnosti. Další důkazy předložené žalobcem prokazují toliko zúčtování mezd v účetnictví dlužníka, nikoliv, kdy došlo ke zúčtování úhrnu příjmů ve smyslu ust. § 38h odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Samotný charakter dlužníkovi povinnosti a následek jejího nesplnění vylučují, aby mohly být jednotlivé platby považovány za neúčinné právní úkony. Dlužník měl jako plátce daně povinnost odvést zálohy na DPFOZČ příslušnému finančnímu úřadu ve prospěch svých zaměstnanců jako poplatníků DPFOZČ. Pokud by dlužník neodvedl jednotlivé zálohy dopustil by se trestného činu neodvedení sražené daně dle ust. § 241 trestního zákoníku. Závěry Vrchního soudu v Praze citované žalobce nelze považovat za ustálenou praxi, neboť se jedná o dvě rozhodnutí týkající se stejného dlužníka, kde se Vrchní soud dostatečně nevypořádal s charakterem povinnosti dlužníka strhnout a odvést daň za své zaměstnance a s tím, že v dosavadní praxi se úhrada daní a obdobných plateb za zaměstnance považovala za povinnost stanovenou zvláštními předpisy, na kterou ust. § 111 insolvenčního zákona nedopadá.
4. Žalovaný 2. postavil svou obranu na tvrzení, že nemá způsobilost být účastníkem řízení dle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť žalovanému 2. je svěřena působnost v oblasti správy daní k daňovému subjektu odlišnému od dlužníka, kterým je plátcova pokladna Správa OKD a v tomto rozsahu má žalovaný 2. způsobilost být účastníkem řízení a procesní způsobilost. Žalovaný 2. není v řízení pasivně legitimován a nesouhlasí s postupem soudy, na základě kterého došlo k rozšíření počtu žalovaných bez návrhu žalobce a bez vydaného rozhodnutí soudu.
5. Žalovaný 3. postavil svou obranu na tvrzení, že není v řízení pasivně legitimován. Žalobce jako pán sporu označil v žalobě pouze žalovaného 1. a dosud nenavrhл soudu, aby bylo rozhodnuto o

přistoupení žalovaných 2. a 3. do řízení. Tomuto návrhu žalobce by ovšem ani pak nebylo možné vyhovět z důvodu hospodárnosti řízení, neboť dokazování v předmětné věci již bylo ukončeno. Odpůrčí nárok žalobce vůči žalovaným 2. a 3. navíc zanikl v důsledku uplynutí lhůty stanovené v ust. § 239 odst. 3 insolvenčního zákona.

6. Soud provedl důkaz insolvenčním spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016:

- Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) dne 3. 5. 2016 zahájil insolvenční řízení ve věci zdejšího dlužníka (zjištěno z vyhlášky ze dne 3. 5. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016 – A2).

- Dne 9. 5. 2016 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalobce (zjištěno z usnesení ze dne 9. 5. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19).

- Dne 12. 8. 2016 insolvenční soud potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11. 8. 2016, kterým byla povolena reorganizace dlužníka (zjištěno z usnesení ze dne 12. 8. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B181).

7. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že předmětná odpůrčí žaloba byla soudu doručena dne 9. 5. 2017, insolvenční řízení dlužníka dosud trvá a úpadek dlužníka je řešen reorganizací.

8. Dále soud provedl tyto důkazy:

- V měsíci dubnu se o běžných mzdových nárocích dlužnických zaměstnanců neúčtovalo formou dohadné doložky pasivní s výjimkou mzdy na dovolenou a Vánoce, věrnostních příspěvků a hornické stabilizační odměny, které však nebyly zaměstnancům za měsíc duben vyplaceny. Dlužník účtoval běžné mzdové nároky přímo na účet 331. Závazek vůči zaměstnancům vznikl dlužníkovi v den zaúčtování mezd, tj. dne 6. 5. 2016 (zjištěno z vyjádření k zúčtování mezd za měsíc duben 2016 ze dne 2. 10. 2017).

9. Soud z nesporných skutkových tvrzení účastníků zjistil:

- Dlužník uhradil po zahájení insolvenčního řízení následující částky jakožto zálohy na daň z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016: (i) platba ve výši 1 264 678 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalovaného 2. č. 000713-0077628031/0710; (ii) platba ve výši 6 030 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalovaného 2. č. 000713-0077628031/0710; (iii) platba ve výši 14 703 820 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (iv) platba ve výši 2 564 879 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (v) platba ve výši 300 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 007720-0077621761/0710; (vi) platba ve výši 6 703 726 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1686578329/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (vii) platba ve výši 1 704 840 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka

č. 5647022/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (viii) platba ve výši 1 433 323 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1650748349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (ix) platba ve výši 552 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1650748349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 007720-0077621761/0710; (x) platba ve výši 2 751 707 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalovaného 3. č. 000713-0077620021/0710; (xi) platba ve výši 2 025 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalovaného 3. č. 007720-0077620021/0710; (xii) platba ve výši 8 135 450 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1720679319/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (xiii) platba ve výši 1 095 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1720679319/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 007720-0077621761/0710; (xiv) platba ve výši 2 534 053 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (xv) platba ve výši 740 436 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (xvi) platba ve výši 2 455 828 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1686578329/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (xvii) platba ve výši 293 240 Kč, jež byla dne 26. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710; (xviii) platba ve výši 1 035 087 Kč, jež byla dne 24. 5. 2016 převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1720679319/0800 na bankovní účet žalovaného 1. č. 000713-0077621761/0710. Celkem se jednalo o částku ve výši 46 331 069 Kč. Zaměstnancům dlužníka byla za období měsíce dubna 2016 vyplacena mzda.

10. Soud neprovedl důkaz navrhovaný žalobcem - výpisy z účtů dlužníka, neboť mezi účastníky řízení bylo nesporné, že dlužník poukázal na účet žalovaných dne 24. 5. 2016 a 26. 5. 2016 předmětné částky jako zálohy na daň z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016. Dále soud neprovedl důkaz dokladem č. 80001041 ze dne 30. 4. 2016, dokladem č. 97013977 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97006308 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97002777 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97003091 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97002074 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97007007 ze dne 6. 5. 2016, dokladem č. 97013972 ze dne 5. 5. 2016, dokladem č. 97006305 ze dne 5. 5. 2016, dokladem č. 97003089 ze dne 5. 5. 2016, dokladem č. 97002072 ze dne 5. 5. 2016, dokladem č. 97007004 ze dne 30. 4. 2016, protokolem o ústním jednání při správě daní č.j. 2290485/17/3212-60563-805245 ze dne 12. 6. 2017, vnitřním personálním standardem č.3/2010 ve znění dodatku č. 6, protokoly o ústním jednání při správě daní č.j. 2390275/17/3212-60563-804396, č.j.2390274/17/3212-60563-800438,č.j. 2393748/17/3212-60563-800236 ze dne 12. 6. 2017, mzdové listy všech zaměstnanců dlužníka za duben 2016, potvrzení dlužníka ze dne 21. 9. 2017, a to z důvodu jejich nadbytečnosti a ekonomie řízení, neboť skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí sporu byly prokázány jinými důkazy.

11. Z výše provedeného dokazování dospěl soud k tomuto skutkovému závěru:

- Dne 24. 5. 2016 poukázal dlužník na bankovní účty žalovaného 1. peněžní prostředky ve výši 31 419 960 Kč. Dne 26. 5. 2016 poukázal dlužník na bankovní účty žalovaného č. 1 peněžní prostředky ve výši 10 886 669 Kč, na bankovní účty žalovaného 2. peněžní prostředky ve výši 1 270 708 Kč a na bankovní účty žalovaného 3. peněžní prostředky ve výši 2 753 732 Kč.

Dlužník tak poukázal na bankovní účty žalovaných peněžní prostředky v celkové výši 46 331 069 Kč představující zálohy na DPFOZČ svých zaměstnanců za měsíc duben 2016. K zúčtování této DPFOZČ došlo dne 6. 5. 2016. Mzdy zaměstnancům za měsíc duben 2016 byly vyplaceny. Dne 3. 5. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení dlužníka, žalobce byl ustanoven insolvenčním správcem. Úpadek dlužníka byl insolvenčním soudem zjištěn dne 9. 5. 2016 a dne 12. 8. 2016 bylo soudem potvrzeno usnesení schůze věřitelů, kterým byla povolena reorganizace dlužníka. Předmětná odpůřčí žaloba byla podána u soudu dne 9. 5. 2017.

12. Na zjištěný skutkový stav navázal soud právním hodnocením.
13. K přípustnosti žaloby:
14. Podle ust. § 239 insolvenčního zákona odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními oprávněními, a to odpůřčí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty (odst. 1 věta první). Insolvenční správce může podat odpůřčí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůřčí nárok zanikne (odst. 3).
15. Odpůřčí žaloba byla insolvenčním správcem dlužníka jako osobou oprávněnou podána dne 9. 5. 2017, tedy ve lhůtě jednoho roku od zjištění úpadku dlužníka dne 9. 5. 2016 v souladu s ust. § 239 odst. 1 věta první a odst. 3 insolvenčního zákona. Žaloba je přípustná.
16. K pasivní legitimaci žalovaných:
17. Podle ust. § 7 insolvenčního zákona nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.
18. Podle ust. § 19 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.
19. Podle ust. § 21a o.s.ř. vystupuje před soudem za stát ve věcech majetkových Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových v případech stanovených podle zvláštního právního předpisu nebo organizační složka státu příslušná podle zvláštního právního předpisu v ostatních případech (odst. 1).
20. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky se jako orgány Finanční správy České republiky (dále jen „orgány finanční správy“) zřizují Generální finanční ředitelství, Odvolací finanční ředitelství a finanční úřady, které jsou správními úřady a organizačními složkami státu.
21. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) představuje správa daně postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

22. Podle ust. § 10 odst. 3 daňového řádu má správce daně způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech souvisejících se správou daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost.
23. Finanční úřady jsou orgány Finanční správy České republiky a správní úřady a tedy jsou, jak vyplývá z ust. § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, organizačními složkami státu. Jako organizační složky státu sice nejsou právními osobami, mají však oprávnění (v mezích své působnosti) vystupovat v občanském soudním řízení za stát. Finančním úřadům, kromě toho, že mohou v mezích své působnosti vystupovat v občanském soudním řízení za Českou republiku, navíc zákon přiznává způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve smyslu ust. § 19 části věty za středníkem o.s.ř. ve věcech správy daní (souvisejících se správou daní). Výnosy daní, včetně jejich příslušenství, jsou příjmem státního rozpočtu a patří tedy do majetku České republiky. Jsou-li tedy předmětem občanského soudního řízení daňové pohledávky a jejich příslušenství nebo zajištění daňových pohledávek a jejich příslušenství, je ve věci legitimována Česká republika, neboť spor nebo jiná právní věc projednávaná v občanském soudním řízení se týká majetku České republiky. Správou daně se rozumí "právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době" (srov. § 1 odst. 2 větu první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), resp. "postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady" (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Z uvedeného vyplývá, že ve sporech a jiných právních věcech týkajících se daňových pohledávek, projednávaných v občanském soudním řízení je legitimována jak Česká republika, za niž před soudem jedná příslušná organizační složka státu, nebo (v případech stanovených zákonem) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (srov. § 21a občanského soudního řádu), tak i příslušný finanční úřad, kterému je pro tento účel přiznána způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení (srovnej s rozhodnutími Nejvyššího soudu České republiky - ze dne 26. 5. 2015 sp. zn. 21 Cdo 5271/2014, ze dne 19. 2. 2013 sp. zn. 21 Cdo 2138/2011).
24. Soud je povinen zjistit, která z organizačních složek je podle zákona č. 201/2002 Sb. nebo zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, příslušná vystupovat za stát v konkrétním sporu nebo jiné právní věci, a tuto organizační složku přibere (pokud se ho již neúčastní) do řízení. Rozhodnutí o tom se nevydává; závěr soudu se projeví v tom, že s určitou organizační složkou státu přestane jednat a začne jednat s jinou organizační složkou, která je příslušná za stát vystupovat. Otázka, která organizační složka státu má za něj s ohledem na obsah a povahu sporu nebo jiné právní věci vystupovat před soudem, není otázkou věcné legitimace. Případný chybný závěr soudu o této otázce se projeví jako vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srovnej s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005).
25. Žalované finanční úřady mají jako správci daní způsobilost být účastníky občanského soudního řízení ve věcech souvisejících se správou daní a v tomto rozsahu mají i procesní způsobilost podle ust. § 10 odst. 3 daňového řádu a ust. § 19, § 21a odst. 1 o.s.ř. Přičemž podle ust. § 1 odst. 2 daňového řádu se správou daní rozumí postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Žalování tak mají způsobilost být účastníky předmětného řízení

a mají i procesní způsobilost, neboť se spor týká daňové povinnosti dlužníka uhradit za své zaměstnance DPFOZČ.

26. Vzhledem k tomu, že žalobce označil v žalobě jako žalovaného pouze žalovaného 1., soud v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005, aniž by vydával rozhodnutí, přibral žalovaného 2. a 3. do řízení, neboť platby specifikované ve výroku rozhodnutí I. a II. byly provedeny ve prospěch Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – žalovaného 2. a platby X. a XI. byly provedeny ve prospěch Specializovaného finančního úřadu – žalovaného 3.
27. K charakteru pohledávek žalovaných:
28. Žalovaný 1. namítal, že pohledávky finančních úřadů představují pohledávky za majetkovou podstatou, neboť k jejich zúčtování došlo až po rozhodnutí o úpadku dlužníka.
29. Podle ust. § 168 insolvenčního zákona jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku dlužníka, daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty (odst. 2 písm. e). Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku (odst. 3).
30. Podle ust. § 38h zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“) ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn příjmů ze závislé činnosti zúčtovaný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbou daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně a) snížený o částky, které jsou od daně osvobozeny, a b) zvýšený o povinné pojistné (odst. 1). Plátce daně je povinen srazit zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen „mzda“) poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce zúčtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, je povinen srazit zálohu při zúčtování mzdy. Mzdy plynoucí do konce ledna za uplynulé zdaňovací období se zahrnují do základu pro výpočet zálohy v tomto období (odst. 7).
31. V případě záloh na DPFOZČ zaměstnanců dlužníka za období měsíce dubna 2016 došlo k zúčtování úhrnu příjmů ze závislé činnosti zaměstnanců podle ust. § 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů dne 6. 5. 2016, tedy před rozhodnutím o úpadku dlužníka, které bylo insolvenčním soudem vydáno až dne 9. 5. 2016.
32. Pohledávky žalovaných nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, neboť vznikly před rozhodnutím o úpadku dlužníka.
33. K neúčinnosti plateb záloh na DPFOZČ:

34. Předpokladem pro případné určení neúčinnosti právních úkonů dlužníka je skutečnost, že právní úkony jsou platné. Soud vždy posoudí platnost právních úkonů z úřední povinnosti jako předběžnou otázku. Platnost právních úkonů dlužníka, představujících úhradu záloh na DPFOZČ žalovaným, posoudil soud podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a dospěl k závěru, že předmětné právní úkony dlužníka jsou platné. Soud se dále zabýval případnou neúčinností právních úkonů.
35. Podle ust. § 111 insolvenčního zákona nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (odst. 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odst. 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odst. 3).
36. Podle ust. § 235 insolvenčního zákona jsou neúčinnými právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkově opomenutí (odst. 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odst. 2).
37. Zneužití dispoziční volnosti dlužníka představující jeho činnost poškozující jeho věřitele tím, že jim nynější úpadce – dlužník odňal možnost uspokojit se z jeho majetku, ať už tím, že se zbavil části svého majetku, který měl nebo opominul získat majetkové hodnoty, ač k tomu měl příležitost, je postihováno odpůrčím právem. Odpůrčí právo sleduje za cíl jednak chránit věřitele před dlužníkem a jednak postihnout nepoctivé jednání či chytračení dlužníka na úkor věřitelů. Čím dravější bude hospodářská nepoctivost dlužníka a jeho chytračení na úkor věřitele, tím intenzivnější musí být ochrana věřitele.
38. Podle ust. § 111 insolvenčního zákona jsou přímo ex lege (ze zákona) jednání dlužníka od určitého okamžiku prohlášena za neúčinná bez ohledu na vůli a vědomost smluvních stran.
39. Přitom ust. § 111 mluví o všech úkonech dlužníka, kterými nakládá s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud se jedná o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení.
40. Podle ust. § 2 zákona o daních z příjmů jsou poplatníky daně z příjmů fyzických osob fyzické osoby. Poplatníci jsou daňovými rezidenty České republiky, nebo daňovými nerezidenty (odst. 1).

41. Podle ust. § 3 zákona o daních z příjmů jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob příjmy ze závislé činnosti (odst. 1 písm. a)).
42. Podle ust. § 6 zákona o daních z příjmů jsou příjmy ze závislé činnosti plnění v podobě příjmu ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce (odst. 1 písm. a) bod 1.) Poplatník s příjmy ze závislé činnosti je dále označen jako "zaměstnanec", plátce příjmu jako "zaměstnavatel" (odst. 2 věta první).
43. Podle ust. § 38a zákona o daních z příjmů se zálohy na daň z příjmů platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z poslední známé daňové povinnosti. Za poslední známou daňovou povinnost se pro stanovení periodicity a výše záloh v zálohovém období považuje rovněž částka, kterou si poplatník sám vypočetl a uvedl v daňovém (dodatečném) přiznání za období bezprostředně předcházející zdaňovacímu období, s platností od následujícího dne po termínu pro podání daňového (dodatečného) přiznání, a bylo-li daňové (dodatečné) přiznání podáno opožděně, s platností od následujícího dne po dni jeho podání, do účinnosti další změny poslední známé daňové povinnosti podle tohoto ustanovení nebo zvláštního právního předpisu. Poplatník uvedený v § 2 pro účely výpočtu poslední známé daňové povinnosti však vyloučí příjmy a výdaje podle § 10. Po skončení zdaňovacího období nebo období, za něž je podáváno daňové přiznání, se zaplacené zálohy na daň, splatné v jeho průběhu, započítávají na úhradu skutečné výše daně. Ze záloh, u nichž došlo k prodlení s placením, se na úhradu skutečné výše daně započítají pouze zálohy zaplacené do lhůty pro podání daňového přiznání. Do poslední známé daňové povinnosti se nezahrnuje daň připadající na samostatný základ daně podle § 20b. Záloha na daň se spravuje jako daň podle daňového řádu (odst. 1).
44. Podle ust. § 38c zákona o daních z příjmů se plátcem daně rozumí poplatník se sídlem nebo bydlištěm na území České republiky, s výjimkou fondu penzijní společnosti, který je plátcem příjmů ze závislé činnosti (odst. 1 písm. a)).
45. Podle ust. § 38h zákona o daních z příjmů plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“) ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn příjmů ze závislé činnosti zúčtovaný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbou daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně a) snížený o částky, které jsou od daně osvobozeny, a zvýšený o povinné pojistné (odst. 1). Záloha ze základu pro výpočet zálohy, zaokrouhleného do 100 Kč na celé koruny nahoru a nad 100 Kč na celé stokoruny nahoru, za kalendářní měsíc činí 15 % (odst. 2). Plátce daně je povinen srazit zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen „mzda“) poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce zúčtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, je povinen srazit zálohu při zúčtování mzdy. Mzdy plynoucí do konce ledna za uplynulé zdaňovací období se zahrnují do základu pro výpočet zálohy v tomto období (odst. 7). Plátce daně je povinen odvést úhrn

sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň srazeny, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla (odst. 10 věta první).

46. Povinnost platit daň z příjmů ze závislé činnosti vzniká zaměstnancům ze zákona. Tuto daň odvádí zaměstnavatel za své zaměstnance ve formě záloh na DPFOZČ. Zákon o daních z příjmů tak jasně rozlišuje, kdo je poplatníkem a kdo plátcem daní z příjmů ze závislé činnosti. Poplatníky jsou zaměstnanci a zaměstnavatel jako plátcе daně je povinen v souladu s ust. § 38h zákona o daních z příjmů srazit zálohu na DPFOZČ při výplatě mzdy zaměstnanci bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí a odvést úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň srazeny, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla, správci daně. Zaměstnavatel tak odvádí zálohy na DPFOZČ, které jsou povinni platit zaměstnanci, srážkou z hrubé mzdy zaměstnanců. Zaměstnavatel v tomto případě působí pouze jako „tzv. zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby záloh na DPFOZČ stržené z příjmů jednotlivých zaměstnanců odvedeny příslušnému správci daně. Peněžní prostředky odvedeny dlužníkem na účet žalovaných nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž příjmů (hrubé mzdy) byly zálohy na DPFOZČ určeny a následně strženy. Lze říci, že pohledávky žalovaných, představující zálohy na DPFOZČ placené zaměstnanci prostřednictvím zaměstnavatele jako zúčtovacího místa, vznikly žalovaným za zaměstnanci dlužníka, nikoliv za zaměstnavatelem zdejším dlužníkem. Tyto pohledávky žalovaných za zaměstnanci dlužníka měl dlužník (jako „zúčtovací místo“) pouze strhnout z hrubé mzdy zaměstnanců v odpovídající výši a odvést ji na účet žalovaných.
47. Předpoklady úspěšné odpůrcí žaloby jsou jednak materiální podmínky odporovatelnosti:
1. Musí se jednat o právní úkony – Odporovat lze jenom právním úkonům, a to právním úkonům platným. Odporovatelným je i dispoziční oprávnění dlužníka o nároku, který dosud nemá. Napadnout lze úkon, kde lze zřetelně rozeznat nabývací titul i nabytí samé (napadnout můžu nejen nabývací titul nebo jenom nabytí samé), rovněž lze napadnout obojí současně. Odporovat lze jednotlivým úkonům, nýbrž i řetězu spojitých úkonů (srovnej „Konkurzní právo“ Prof. dr. František Štajgr vydal v květnu 1947 spolek Československých právníků Všehrad);
 2. Musí zde být dán vztah k dlužníkovu majetku – Dispozice s majetkem patří do aktiv majetkové podstaty;
 3. Poškození věřitelů – Odporovatelným právním úkonem byla zmenšena aktiva majetkové podstaty, čímž došlo k poškození věřitelů.
48. A jednak musejí být splněny formální podmínky odporovatelnosti: 1. Insolvenční vyhláška; 2. Insolvenční řízení; 3. Lhůta.
49. V poměrech projednávané věci má soud za to, že zálohy na DPFOZČ, které zaměstnavatel strhne z příjmů (hrubé mzdy) zaměstnance a následně je odvede správci daně, netvoří aktiva patřící do majetkové podstaty dlužníka, když se jedná o část hrubé mzdy zaměstnance a logicky tedy nemohlo odvody záloh na DPFOZČ za zaměstnance dojít k poškození věřitelů dlužníka.
50. Dlužník odvedením záloh na DPFOZČ nepoškodil žádného svého věřitele, ani žádného svého věřitele nezvýhodnil oproti jiným věřitelům, když se nejednalo o majetek patřící do aktiv majetkové podstaty dlužníka.

51. Žalobce argumentuje rozhodnutími Nejvyššího soudu, jejichž závěry se však v poměrech odpůří žaloby neuplatní, když z hlediska neúčinných právních úkonů jsou tato rozhodnutí neaplikovatelná. Jednak se v rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 1005/2003 jednalo o žalobu na vyloučení peněžitě částky z konkursní podstaty dlužníka (banky), kde se Nejvyšší soud zabýval charakterem peněz jako věci druhově určené, kdy ochranu vlastnického práva k penězům lze vlastníku přiznat pouze, pokud jde o peníze jednotlivě určitelné a rozpoznatelné v majetku toho, kdo je zadržuje. V dalších rozhodnutích sp. zn. 35 Odo 801/2002, 21 Cdo 1219/2006 Nejvyšší soud řešil toliko otázku, kdo je majitelem peněžních prostředků uložených na bankovním účtu, přičemž dospěl k závěru, že je nerozhodné, komu náleží peněžní prostředky na účtu, ale kdo je majitelem účtu, neboť ten má pohledávku z účtu u peněžního ústavu. Výše uvedené závěry Nejvyššího soudu jsou z hlediska odpůří žaloby irelevantní, neboť v nyní projednávané věci je podstatné pouze to, z jakého titulu byly tyto peněžní prostředky odvedeny na účty žalovaných.
52. Žalobce se v žalobě dovolával rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 102 VSPH 853/2016, 104 VSPH 791/2016. Žalobce se mylí, pokud se dovolává aplikace výše uvedených rozhodnutí Vrchního soudu. Tato rozhodnutí jsou po skutkové stránce odlišná, když se jednalo o dlužníka, jehož úpadek byl řešen konkurzem, pojistné bylo odvedeno, přestože nebyly vyplaceny mzdy a v majetkové podstatě nebyl dostatek finančních prostředků. Vrchní soud v rozhodnutí konstatoval, že „majetková podstata dlužníka zcela zjevně realizaci plateb neumožňovala, neboť pracovní právní nároky dlužnických zaměstnanců zůstaly neuspokojeny v plné výši“ (sp. zn. 102 VSPH 853/2016). V nyní projednávané věci je situace jiná, neboť úpadek dlužníka je řešen reorganizací, dlužník vyplatil svým zaměstnancům mzdy za měsíc duben a zároveň odvedl zálohy na DPFOZČ, které jsou povinni platit zaměstnanci z příjmů ze závislé činnosti, přičemž majetková podstata tyto odvody umožňovala. Také je třeba zdůraznit, že v případě řešení úpadku dlužníka formou reorganizace je důležité, aby byl zachován chod společnosti (dlužníka), k čemuž bezesporu patří udržení zaměstnanců, kterým musí zaměstnavatel vyplatit mzdy a odvést další platby vyžadované zvláštními právními předpisy.
53. Vrchní soud ve svých rozhodnutích dospěl k závěru, že na právní úkon dlužníka se neuplatní žádná z výjimek ust. § 111 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona a dlužník se neodvedením pojistného za své zaměstnance nemůže dopustit trestného činu, pokud majetková podstata neumožňovala vyplacení mzdy zaměstnancům. Vrchní soud se však nezabýval tím, že speciální zákony rozlišují, kdo je poplatníkem pojistného (zaměstnanec), kdo je plátcem pojistného za zaměstnance (zaměstnavatel) a z jakých peněžních prostředků je pojistné hrazeno (zúčtovaná mzda zaměstnance). Zákon o daních z příjmů ukládá zaměstnancům jako poplatníkům povinnost platit daň z příjmů ze závislé činnosti, přičemž zaměstnavatelům jako plátcům ukládá pouze povinnost odvést zálohy na DPFOZČ správci daně. V projednávané věci došlo odvedením záloh na DPFOZČ ke splnění povinnosti zaměstnance vůči správci daně, jenž je pouze plněna prostřednictvím zaměstnavatele, nikoliv k uspokojení pohledávky správce daně vůči dlužníku. Odvedením předmětných záloha na DPFOZČ nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka a ke zvýhodnění žalovaných jako věřitelů dlužníka.
54. Závěry Vrchního soudu v Praze nelze v projednávané věci aplikovat z důvodu odlišných skutkových okolností případů a skutečnosti, že se Vrchní soud v Praze nezabýval charakterem povinnosti platit a odvádět zálohy na DPFOZČ.
55. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobou napadené právní úkony nejsou neúčinné, když se odvedené peněžní prostředky nemohly stát součástí aktiv dlužníka, čímž

nemohlo dojít k poškození dlužníkových věřitelů a z tohoto důvodu žalobu v celém rozsahu zamítnul.

56. Podle ust. § 163 insolvenčního zákona o nákladech incidenčního sporu a jejich náhradě rozhodne insolvenční soud v rozhodnutí o incidenčním sporu, a to podle ustanovení občanského soudního řádu, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Náhrada nákladů incidenčního sporu je zvláštní pohledávkou, na kterou se nevztahuje § 170 písm. f).
57. Podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
58. V řízení měli plný úspěch žalovaní, kteří se však výslovně vzdali práva na náhradu nákladů řízení. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

Ostrava 27. března 2018

JUDr. Simona Pittermannová v. r.
soudce